DORTHE CHRISTENSEN

Spurvevej 8, 7000 Fredericia
Tlf. 7592 6622
dorthe-c@c.dk
www.dorthe-c.dk

For de fleste lyder en nedlagt svovlsyrefabrik ikke som et oplagt motiv for en kunstner. Det er nærmere en pestilens. Et hæsligt minde fra en tid, hvor forurening endnu ikke blev set som et problem. Minder, som vi ikke kan få fjernet hurtigt nok.

For Dorthe Christensen forholder det sig imidlertid modsat. Hun har gået rundt inde i fabrikken ved Fredericia, i daglig tale kaldet »Syren«, har set sig omkring og tænkt: det her er spændende. Det er jo ikke nødvendigvis kun smukke og ædle ting, der er interessante. Romantikken sværmede for ruiner af alle slags, og i moderne tid har danske kunstnere som Folmer Bendtsen, Dan Sterup-Hansen og Jane Muus fundet motiver fra nørrebroske husgavle, elkabler ved togstationer og storbyens fattige kvarterer. Michael Kviums motivverden kan jo heller ikke ligefrem kaldes smuk og skøn.

Det er dog et spørgsmål, om ikke Dorthe Christensens malerier fra »Syren« kan kaldes netop det: smukke. De ætsede rester fra produktionen, de afskallede vægge, de rustne maskindele, iturevne ledninger og iturevne eternitplader danner abstrakte mønstre, som virker næsten organiske. Hvad de i for sig også er, som mos og alger æder sig ind i de menneskeskabte frembringelser. I princippet er »Syren« et lige så romantisk motiv som Gurre Slot og Kalø Slotsruin. Et eksempel på forfald, på forgængelighed, tabte drømme og tidens generelle gang.

Kontrasten mellem den engang så veludviklede og højteknologisk fabrik og nutidens strandede hval af en forladt industriejendom fortæller på en melankolsk måde noget om os mennesker. Og melankoli er en indbydende følelse. Når fabrikken på et tidspunkt et revet ned, og der er kommet en skinnende glasfacade af en ny bygning i det nye årtusindes ånd, skal der nok være nogen, som savner »Syren« bare en lille bitte smule. Jeg kan i hvert selv nogle gange savne lidt stemning, når jeg går rundt på de nye danske havnemoler med alle de elegante, men også ofte atmosfæreforladte kontordomiciler og luksuslejligheder. Her er der jo ingen rust, ingen skrøbelige træskure, ingen lugt af tjære og rådne fisk.

Jeg har en fornemmelse af, at mange kunstnere har det på samme måde. Dorthe Christensen har det uden tvivl. Udover de spændende og melankolske malerier, vi ser på modsatte side, har hun en generel interesse for det oversete. Krøllet avispapir, sammenpressede sodavandsdåser, gamle vinpropper og breve ældet gule af tiden er nogle af de motiver, hun beskæftiger sig med. Er det naturen som sådan, hun skildrer, er det ofte detaljen eller det uprætentiøse: fuglefjer, drivtømmer, en afskallet citron, et blomkålshoved, en artiskok. Motiver, som hun til gengæld gør monumentale, vedkommende... og smukke.

Det oversete: det er motivet i Dorthe Christensens billedverden.

Tom Jørgensen
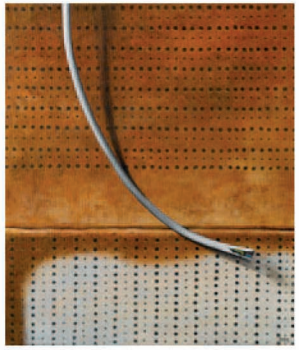
- *Ø. Venstre: »Brudt forbindelse«, 70 x 60 cm, akryl på lærred*
- *M. Venstre: »Forvitret møtrik«, 70 x 60 cm, akryl på lærred*
- *N. Venstre: »Eternitvæg«, 70 x 60 cm, akryl på lærred*
- *Højre: »Krakelerende alger på beton«, 70 x 60 cm, akryl på lærred*